

ánális banális banális banális banális banális BAN

Banális 2009

Kiadó: IsoArt Alapítvány

Felelős: Geisbühl Tünde

Grafika: Varga Krisztina

Nyomda: Mester Nyomda

ISBN 978-963-88702-1-6

9 789638 870216

banális banális banális banális banális banális banális

banális

“Beszédes Banális” - tárgyak és írások
hétköznapi kortárs tárgykultúra összegyűjtött személyes anyagának bemutatása

Kiállító művészek:

Gerber Pál, Koralevics Rita, Károlyi Zsigmond, Ráskai Szabolcs, Soós Nóra

válogatás a BME Gép- és Terméktervező Tanszék hallgatóinak anyagából és
Födő Gábor képzőművész szatyráiból

a kiállítást megnyitotta Muladi Brigitta művészettörténész
a “Beszédes Banális” anyagot bemutatta Frazon Zsófia etnográfus
közreműködött a Gőz Színpad

Kurátor: Geisbühl Tünde, Varga Krisztina

Időpont: 2009. november 26. - 2010. január 16.

Helyszín: Csepel Galéria Művészetek Háza

1215 Budapest, Csete Balázs u. 15.

Banális

Csepel Galéria 2009

Hétköznapi, kommersz, untig hallott/látott, közönséges, lapos, elcsépelet írja az értelmező kéziszótár.

Tárgyak amerre nézünk, amit megérintünk, ami körülvesz minket.

Napi rutinnal vesszük elő, használjuk, tesszük el, hagyjuk elöl, útban, félre. Imádjuk vagy alig vesszük észre, gyűjtjük, unjuk, kidobjuk, és általában nem látványként, önálló plasztikus műként tekintünk rájuk. Többnyire nem is fogalmazzuk meg kapcsolatunkat, viszonyulásainkat tárgyainkhoz. Hogy vajon milyen - lapos, közönséges, elcsépelet vagy más - a viszonyunk a körülöttünk lévő tárgyakkal, helyzetekkel, erre keres válaszokat a Banális című kiállítás és a hozzá kapcsolódó akció, valamint programsorozat.

Hat képzőművész Gerber Pál, Károlyi Zsigmond, Koralevics Rita, Ráskai Szabolcs, Soós Nóra, Földő Gábor, hat különböző személyiség, alkat, művészi megközelítés és koncepció. Legalább hat, de inkább sokkal több válasz, s még újabb kérdések tőlük.

Gép- és terméktervezők munkái újra felvetik a forma és funkció valamint a személyesség kérdését.

S mit tehet mindehhez hozzá a látogatók által behozott tárgyak és történeteik gyűjteménye, felszínre hozhat-e újabb kérdéseket Duchamp ready-madejei után, a pop art után? Akárhonnan érkehetnek válaszok? Esetleg kérdések?

Megváltoztatja-e ezeket a tárgyakat a galéria közege, vagy a tárgytulajdonosokban a látogatókban zajlik le változás, netán a galéria alakul át?

A legközönségesebb tárgynak is lehet üzenete, jelentése, metafora és asszociációs értéke? Elvesztik-e, elveszíthetik-e banalitásukat, hordoznak-e titkokat? S melyek az újabb kérdések? Milyen különös rendező erővel bírhat a véletlen? Mi kerül a térbe, mit hoznak a vállalkozó kedvű látogatók? Milyen új konstelláció jön, jöhet létre?

S hogy mi minden történhet tárgyakkal, mire használhatók eredeti funkciójukon túl, milyen élményt, tapasztalatot adhatnak a kíváncsiaknak, erre azok kaphatnak választ, akik a kapcsolódó programokon is részt vesznek.

A Banális projekt aktív és kíváncsi részvételre invitál, hogy keressünk kérdéseket, válaszokat és élményeket, miközben közvetlen környezetünk valóságos, hétköznapi tárgyai kerülnek a figyelem középpontjába.

Egyszerű kapcsolat

Nagyon szubjektív leszek: szeretem a szabad asszociációt! Nemcsak gyakorolni, de látni is. Ha ez egy múzeumban vagy galériában zajlik, akkor különösen fényezi az elmét. Hiszen hogy is történhetne velünk annál jobb egy kiállításon, minthogy megmozgatják gondolkodásunkat, fantáziánkat, emlékeinket és kortárs tapasztalatainkat. Valami ilyesmi történik a látogatóval és az érdeklődőkkel a Csepel Galéria Beszédes banális című kiállításán is. Művészeti alkotások és egyszerűnek látszó, banális, hétköznapi tárgyak hívják gondolkodásra és beszélgetésre a látogatókat. Mit gondolnak a művészet nyelvén szóló művészek a hétköznapi és banális tárgyak tömegéről, a mindennapokról, milyen történetet, keretet és kifejezési módot találnak a bemutatására? – kérdezi a kiállítás kurátora, amikor egybegyűjt alkotókat, munkákat, festményeket, nyomatokat és fotográfiákat a főcímhöz igazodva. De nem áll meg ennél a kérdésnél, hanem tovább szövi azt. Mit tartunk minderről mi, a mindennapokat más eszközökkel kifejező felnőttek, gyerekek és nyugdíjasok? Mit választunk, mit mesélünk róla? Milyen tárgyaink és történeteink vannak saját életünkől és emlékeinkről? És mit szólnak hozzá, ha meglátjuk szeretett, fiókok mélyén rejtvegetett, emlékként eltett, vagy mind a mai napig naponta használatban levő hétköznapi kincseinket egy múzeumi üvegbúra alatt? Látunk-e kapcsolatot, felkelti-e érdeklődésünk egy bicikli, egy Barbie baba, egy törpemotor vagy egy tolltartó, ha nemcsak kopottságát, hanem használatának történetét is elolvashatjuk?

Muzeológusként folytonosan keresem és kutatom a kapcsolatot és az átjárást a világ hétköznapi és művészi kifejezésformái között, ezért nagyon izgalmasnak tartok egy olyan próbálkozást, amely határok nélkül vág bele a szerteágazó mindennapi élet feltárásába és megmutatásába. És örömmel veszek részt aktív tárgybehozóként a kampányban. Az asszociáció és az ironia a két segítőtársam ebben a kalandban.

Kerestem ugyanis, hogy milyen tárgyat hozhatnék a kiállításra. Aztán kerestem, hogy milyen kapcsolatot találhatnék a tárlat egyik részében kiállító művészek alkotásai, és a másikkban kiállító tárgybehozók, hétköznapi hősök tárgyai és személyes történetei között. Míg a kiállítás első felében a képeket, a tárgyakat és a hétköznapi helyzeteket művészi módon megmunkált formában láthatjuk, címmel, évszámmal és aláírással, addig a kiállítás második felében másként cseng a megszólalók hangja: szavak, történetek, kedves, vicces, szomorú vagy megejtő epizódok keretezik a tárgyakat, megszövegezett történetekkel, mégis ugyanaz a gondosság és aprólékoság bujkál mindenütt – legyen szó egy festményről, egy nyomatról, egy fotóról, emléktárgyról vagy használati eszközről. Akármerre nézünk, kincsekbe botlunk.

Ebben a különös párbeszédben kellett egy tárgyat találnom, amivel össze tudtam kötni (a magam és a közönség számára is), amit itt látok. Nem ment könnyen, de azt hiszem, megtaláltam.

De mit rejt ez az áttetsző kindertojásbelső?

A festés egyik elhagyhatatlan kellékét. Egy gumikesztyűt. De milyen festés

ez? – kérdezhetné a festőművész. Csak nem gondolod, hogy kesztyűben dolgozom? – folytatná hitetlenkedve. És biztos igaz is van. Én viszont mindig kesztyűben dolgozom, amikor festek. Na nem képet, amin keverednek színek, formák, szereplők és tárgyak, hanem csak egy fejet. Fej, de mégsem portré. Bár van arca. Azt nem festem meg. Csak körülötte. A hajam. Igazán nem nagy művészet. Már épp rám férne egy tatarozás. Ehhez viszont kesztyű kell. Ez itt egy professzionális változat.

Aki próbált valaha eligazodni a hajfesték piacon, az tudja, hogy már a doboz külső oldalán elindul a retorikai küzdelem a vásárlóért: határtalan színárnyalat és tartósság, határtalanul vibráló, természetes, háromdimenziós élmény, különleges pigmentek és koncentrátumok. Ez olykor fásztató, olykor egészen szórakoztató. Az ádáz küzdelem minden részletre kiterjed. Így a kesztyűre is. Az én festékemet – a káros anyagok csökkentésén túl – például egy professzionális gumikesztyűvel próbálják vonzóbbá tenni. Ez a kicsi doboz a gyártók figyelmessége a háziasszonyok felé: a luxusélmény, amelynek már a csomagolására is nagy gondot fordítottak. Áttetsző, hajlékony falu kapszula, amelyből egy mozdulattal kivehető az „1 pár jó minőségű professzionális kesztyű, mellyel a felvitel pontos és egyszerű” – írja a magyar nyelvű ismertető. A felvitel pontos és egyszerű? Hát, kinek hogy. De a kis tárgy az. Nincs hegesztésből eredő perforáció, semmi ormótlan, rugalmatlan méretnélküliség. Ez a kesztyű lágy tapintású, rugalmasan kézre feszülő, belül hintőporos, a csukló részen erősítéssel. Egy elegáns mozdulat, és kezdődhet a festés. Igazán nem nagy művészet. Aztán kuka: ugyanis hiába van rendesen megcsinálva, klasszikus egyszerűhasználatos. Amikor befejezem a pontos és egyszerű felvitelt, és kész a mű, akkor maszatosan kidobom. Akárcsak elődeit.

Igenám, de most, hogy használat előtt is forgattam, rájöttem, hogy felfújható. Az ember már csak ilyen: mindent kipróbál, ha kell, ha nem. De erre a trükkre nemcsak én jöttem rá: ezt használták a kreatív magyar tervezőkből álló Geppetto Designstúdió tagjai is, amikor megalkották egyik gyöngyszemüket, a Dr. Lamp névre keresztelt, kórházi infúziós állványra akasztott, felfújó fél pár gumikesztyű állólámpát – ami nemcsak eredeti gondolat és szédületes látvány, de lehetőséget teremt ennek a jól megcsinált egyszerű tárgynak a továbbélésre. Így lett az egyszerűhasználatosból egyedi, formatervezett darab. Egy designtermék.

Ennyire egyszerű lenne a kapcsolat képző- és iparművészet és hétköznapi kultúra között? Hát persze, hogy nem! De kis gondolkodással, fantáziával, asszociációval és játékosággal könnyedén dolgozhatjuk meg mindennapi kultúránkat. Mindenki a saját szerszámosládájával.

Frazon Zsófia

A kultúra magában hordozza a helyspecifikusságot, ha tárgykultúráról van szó, akkor annál inkább. Az európai tárgykultúrát alapvetően a művészet felől érhetjük el, a középkortól kezdve. A mai helyzet differenciáltabb, de kibogozható. A hatvanas években – okát ismerjük – meglehetősen homogén képet mutatott az átlagember hétköznapi környezete. Kora gyermekkorunk „egyenbútoraira”, „még a telekre jó lesz” Hódiköt pulcsikra, később csodálkoztunk rá, amikor a lomtalanításkor ugyanazt a hokedlit dobta ki a szomszéd amit mi, anyánk éppen ugyanazt a sárga fürdőköpenyt viselve tartott minket az első fotónkon csecsemőként mint a barátunké. A piac aztán kinyílt és a kínai futófények bekúsztak a lakásokba.

Kicsit komolyabbra fordítva a szót, ha a formák történetébe tekintünk, mégiscsak találunk valamit az európai kultúrában, ami számunkra meghatározó ma is. Már csak azért is, mert szeretünk a „bauhaus-os” házakban lakni az Újlipótvárosban, vagy a Vizivárosban, sőt szeretjük a panelházainkat is, ha éheltőn berendezzük, vagy éppen átfestjük a homlokzataikat.

Amikor pár évvel ezelőtt egy kelet-németországi sajtótúrazáson vettem részt egy nagy reprezentatív kiállítás előzményeként, ha még emlékeznek Luther-től a Bauhausig címet viselte, és a MNG-ban rendezték meg, eljutottam Dessaubá, ahol a Bauhausként ismert központi tömbön kívül lakótelepeket is építettek és az első egységes modernista, földszintes és kétszintes lakótelepet hozták létre. Ott fogtam fel ennek a gondolatnak az erejét és az egységességét, az egész környezetre kiterjedő egyszerűséget árasztó esztétikai szisztémát. A modern művészet eszméje és a gazdaságos ipari formatervezés ott, a húszas harmincas években került abba a szimbiózisba, amiben ma ismerjük. A gyerekkorunk és ifjúságunk formavilága, a térképzéstől, a világitástechnikától elkezdve egészen a bútorokig, csészéig, poharakig mind a Bauhaushoz volt köthető. Szóval ez a banális tárgykultúra, amit szüleinktől örököltünk, és ami a mai retro divathullámot is alapvetően meghatározza ide vezet vissza. A magyar formatervezés a második világháború utáni időkben virágzott, habár nagy hagyományai vannak a szecessziós korszaknak is, ami szintén a bécsi kapcsolatokhoz köthető.

A Banális kiállítás akarva-akaratlanul is ezekre a művészettörténeti vonatkozásokra utal. A hatvanas években a formakultúránk meglehetősen szegényes volt, de mondhatnánk azt is, hogy tiszta. Az évek alatt nyitottá vált a kereskedelem és a piacon már „mindent” meg lehet kapni. Ebben a multikulti világban a banális szó tartalma is átalakult. Nagyanyáink porcelán kacsáját szívesen tesszük ki a piros ikeás fémszekrényre, lomtalanításkor begyűjtjük a retró foteleket, amiben a hetvenes években a gyerekek még a TV-macit nézték. Cserélgetjük, adjuk-vesszük az eredeti Boney M bakeliteket, amit pár éve még felhordtunk a padlásra. A ruháinkba újra bekerül a váltómés, és az aerobik órára csíkos zokniban megyünk.

A mindenkori divat meghatározza a mindennapi tárgyainkat, de a Banális kiállítás ennél személyesebb. Azt firtatja, hogy miért nő hozzánk egy-egy tárgy milyen történet fűződik hozzá, hogyan lehet ezt a kapcsolatot kommunikálni. A koncepció három területet fog át, az egyik a kortárs formatervezés, a

másik a kortárs képzőművészet, a harmadik a hétköznapi ember viszonya a tárgyaival.

Nekem ebbe a felvetésbe, Geisbühl Tünde koncepciójába óhatatlanul is egy enyhe pedagógiai jelleg keveredett, szakmájából adódóan, hiszen a művészek, akiket választott még érintőlegesen sem foglalkoznak a multikulturális behatással, hanem inkább mindannyian végtelenségig letisztult egyedi esztétikai és fogalmi rendszerben dolgoznak. A művészek munkássága, műveik inkább ellenpólust szolgáltatnak a napi tárgykultúránkkal szemben.

Gerber Pál filozófikus képi és nyelvi tömörséggel képes egy-egy tárgyat kiemelni a banalitásból és jelentéssel felruházni, vagy adott esetben a hétköznapi dolgoknak, legyen az tárgy, esemény, gyakorlat a valódi jelentőségére felhívni a figyelmet.

Az itt kiállított Nagyon fáj, egy régebbi fotósorozata, amely asszociatív módon sorol egymás mellé eseményeket, tárgyakat, személyeket. A szürrealizmus (Magritte nyomán), az egyik legintellektuálisabb és mégis legérzékibb stílus – és a legkarakteresebb jegye Gerber műveinek, ebben az esetben is.

Károlyi Zsigmond a lehető legtermészetesebb és legkeresetlenebb módon ábrázolja a gyermeki világ játékszereit, de egy olyan címmel spékeli meg, ami egy pillanat alatt visszazökkent a valóságba. A Kutya-világ gondolom nem tévedek mindannyiunk számára igen banálisan kifejezve nem a legjobb idők szinonimája, s a jelentéssel fejeli meg a nagyon szimplának tűnő festményeket, amelyek így semmi esetre sem nevezhetők egyszerűnek.

Hogy-hogy nem, szinte minden művész olyan alkotásokat válogatott, ami valamelyik végénél megragadta a mai közhangulatot, s ebbe éppúgy beleillik Födő Gábornak a grafikai munkáival egyedivé tett gagyiszatyor sorozata, mint ahogy Koralevics Rita sokat sejtető Gyökerek című nyomata, amely egy kockaházat ábrázol sok ablakkal, faként, gyökerekkel.

Soós Nóra Leértékelt áruk című festményeinek témája is az utcán hevert, pontosabban a trendi fashion shop kirakatában, ahol a csúcsmoделleket mintázó próbababákra egy kellemetlen visszfény, tükrökép vetődik, az utcán alvó hajléktalanok képe.

Ráskai Szabolcs bonyolult szerkezetei a nagyapám által buherált lepárlók világát idézik, amelyeknek a nagyon gondosan kiválasztott anyagból készült részcsövéből minden idényben a szomszédok, barátok sürgető forgolódása közepette cseppenként bugyogott ki a finom, bódító szagú törkölypálinka.

Na éppen ilyenek azok a tárgyaink, amelyek körülvesznek minket, sokfélék és kedvesek, vagy hasznosak, olyan érzésekkel vesszük elő őket minden nap, mint azokban a Geisbühl Tünde által összegyűjtött kis szövegekben olvashatjuk, amiket a tanítványok és tanárok, barátok, ismerősök, ismeretlenek küldtek be a kiállításra.

A kiállításon van mit nézni, jók a művek, az anyag sokrétű, szórakoztató, tanulságos, személyes, és egyáltalán nem banális...

F ö d ő G á b o r

F ö d ő G á b o r

A mindennapos élethelyzetek, melyeknek én is részese vagyok, a hétköznapi emberek, idősek, fiatalok, adják a témákat, ezeket igyekszem nem mindennapos anyagválasztással, meglepő hordozófelületekkel kombinálni. Egy másik megközelítéssel, nagyon is hétköznapi anyagokat, használati tárgyakat emelek be a művészet körébe. Játsszom a fogyasztói társadalom szereplőivel és eszközeivel, miközben én magam is fogyasztási cikkek, használati tárgyak, zuhanyfüggönyöket, szatyrokat, táskákat „gyártok”. Használati tárgy és műtárgy között próbálok egyensúlyozni. Mindössze olyan dolgokat társítok (témákat, anyagokat), amelyeket ugyan ismerünk, körülöttünk

vannak, benne élünk, mégis elmegyünk mellettük, nem gondoljuk, hogy más formában és minőségben is gondolkodhatunk róluk.

Az elmúlt időszakban a különleges hordozófelületeket, grafikai „lapokat” kész tárgyak váltották fel, ezekre kerültek a figurák, a történetek. A funkcionalitást megtartó, de az alkotómunka folyamán megváltozó minőségű használati tárgyak felé fordultam. Munkáimat sok szempontból termékként kezelem, alkalmazkodom a korhoz, fogyasztható, használható, ha tetszik, lecserélhető, „eldobható” tárgyakkal kísérletezem. Sorozatokban, kollektciókban, de nem tömegcikkben gondolkodom.

R á s k a i S z a b o l c s

R á s k a i S z a b o l c s

Mint fiatal képzőművész kísérletezem, és eddigi munkásságom során leginkább a használati tárgyak és az ahhoz fűződő sajátos, sokszor szurreális képzetekkel tarkított világ állt és áll grafikai lapjaim fókuszában. Célom, hogy kérdéseket generáljak szemlélőjükben, nyitva hagyva annak lehetőségét, hogy ki mit lát ezekben a fikciókban. Ezekkel a „miértekkel” a mindennapos létszükségeink, mint például az evés és a hozzá kapcsolódó kitalált gépezetekkel való operálás egyfajta gondolatébresztés, mely sok esetben emberi jellemekre utal(hat).

Jelenlegi munkáimban pedig a rejtély fogalmát kutatom, és azon belül hogyan és milyen módon tudom akár a hétköznapi tárgyak és az ember viszonyát olyan relációba hozni, hogy egy adott műalkotáson belül megjelenő dolgok csak sejtessék, mi történik, vagy épp történhetett az adott pillanatban.

Soós Nóra

Soós Nóra

Banális, vagy nem, de mindenkit körbe vesznek a saját tárgyai. Fontosak, személyesek, kevésbé lényegesek, vagy épp tisztavirág-életűek / efemer: tisztavirág életű, átmeneti, rövid életű, rövid tenyészidejű /. Ma divatosabb festőként szégyelleni a tárgyainkat, egyáltalán a kötődés tényét magát is. Őszintébbnek hat, ha a festőnek nincs semmije, jó esetben képei se, csak az őszinte halk szavú szerénység és persze az „ősök szenvedéseinek feltétlen tisztelete”. Az ő tárgyai, képei, koncepcióik mások. Hitelesek, mert van mögöttük élet és tapasztalat és élet és tapasztalat és élettapasztalat... / Van, akinél ez sem elég.

A Cipőidol című munkám egy korai ügy, a befestékeződéssel függ össze. Aki festészetre adja a fejét, van ügy, hogy foltos lesz. Ha nem elég körültekintő. Én nem voltam. A cipőimet már rég elvesztettem, vagy inkább lehúzták a lábamról, de még ma is festékes leszek a munka végére.

A gyerek szereti a játékokat. Jó esetben a szülő is elfelejti a maga degenerációit egy kis időre. A festő talán végre igazán úgy fest, ahogy kéne, bár nem hozott létre képet... Vagy mégis?

A nyugati aluljáróban nem nagyon folyik a szó a festészetről. Feksznek ott piszokban, vizeletben, meg ilyesmiben, akiknek ottan feküdni kell, én meg megfestem néhányat, mert volt nálam fényképező. Aztán mögé raktam a bevásárló központ kirakatait. Épp

leértékelés volt, siettem is. Megfestettem. Az így létrejött képeken a hajléktalanok is bábukká, tárgyakká formálódtak. Leértékeltek árúk. Mielőtt valaki számon kérné, nem feküdtem közéjük, nem kötöttem be a sebeiket, nem csináltam őszinte szoció és társadalomkritikus kiállítást, nem foglalkoztam a rendszer kritikájával, sőt nem égettem otthon pénzt, nem készítettem belőle műtárgyat, de Kosztolányi szavával élve: "mégcsak nem is vacsoráztam kevesebbet..."

Akármiilyen banálisan hangzik képeket akartam festeni, mert számomra ez a leghitelesebbnek tetsző út egy festőtől, még nálunk, még manapság, még ilyen körülmények között is.

Koralevics Rita

Koralevics Rita

Az utóbbi két év munkái egy pontból erednek, körüljárva a család és az otthon fogalmkörét, újabb és újabb gondolatársítást eredményezve. Hogy mit jelent számomra az otthon? A ház az, ami leginkább képes mindezt kifejezni. Számomra a ház az "otthon levés" érzését, a hazatérés végállomását jelenti. Egy olyan biztos pontot, amely az állandóságot szimbolizálja. Mivel az állandóság érzete csak illúzió, kellene a valós kapaszkodók. Többek között ez a meglátás vezetett a gyökereim felé. Keresem a gyökerem a múltban, helyem a jelenben. A családomhoz fűződő kapcsolatomból inspirálta több kép és a madáretetők létrejöttét is.

Az erdő és a fák is állandó résztvevőkké, a mondanivalóm tárgyiasult alakjaivá váltak, szimbolikus értelmezést kaptak. Az ismétlődő motívumok újbóli szerepeltetésével tudom kifejezni, nyomatékosan tenni azt, amit fontosnak tartok. Ennek folytonos gyakorlása a biztonságérzetet, az állandóság érzetét erősíti, míg félelmünk, aggodalmunk ennek a biztonságnak a féltéséből ered. A biztonság a lételemem. Ahogy a fa az életet is szimbolizálhatja, úgy annak felszeletelése, alakjának átalakulása jelenti azt a változást, ami egy új élet kibontakozásához vezet.

Arra törekszem, hogy minél kifejezőbbé tudjam tenni a gondolat – anyag társítását és próbálom minél sokoldalúbban közvetíteni azt, akár síkban vagy éppen térben történik mindez. Főleg grafikákat készítek, azon belül is a művészi színtanyomás technikát használom, illetve alkalmazok még egyéb sokszorosító eljárást is, ahogy azt a leginkább megkívánja. Alapanyagul fényképeket is fel szoktam használni, így a valóságos a valótlanul élesebben állítható szembe. A térbeli struktúrák, installációk készítése másfajta gondolkodásra készítet, és többféle megközelítésre ad alkalmat, többféle anyag által.

Előadásmódom kizárólag a lényegre törekszik, kifejező és tömör. Az üresség lett a háttér, mint fontos alkotóelem, letisztítja a gondolatot, a figyelmet a motívumra irányítja. A színeket is leredukáltam, amivel ugyanezt a hatást kívántam erősíteni. A fekete-fehér erőteljes kontrasztja kiemeli a lényegét, intenzíven hat, próbál egyértelműen rávilágítani a mondandóra, belelátni a mélybe. A képek olvasata ennek ellenére talán nem is annyira egyértelmű, hiszen szokatlan kapcsolatokat helyezem a részleteiben valóságos dolgokat, így hoznak együttesen létre egy új jelentést, többféle értelmezést.

Szeretem a misztikust és talányost, a szürreális játékoságot, a különös érzetét kelteni a nézőben.

Gerber Pál

Gerber Pál

Banális. A kiállítás témája, címe nincs ellenemre. Törvényszerűnek tartom, ha banalitással teli a világ, akkor erre egy kiállítás reakciója érkezzék egyrészt – másrészt megtanulhattuk, érték rejtőzhet ott, ahol a legkevésbé számítanánk rá – mint például a banalitásban.

Anélkül, hogy bonyolult művészettörténeti fejtegetésekbe akarnék kezdeni, nem tudom megállni, hogy ne említsem meg az ötvenes évek végét. Azt a háború utáni időszakot, amelynek művészetében csúcspontjára jutott a modernista eszmék talaján sarjadt lila köd. És akkor jött néhány józan fiatal, akik nem voltak hajlandók az ihletről hangzatosakat mondani vagy szépeket hazudni. Ne játsszuk meg magunkat. Az adott helyzetben az igazságot választották és adekvát

módon a banális felé fordultak. Sörösdoboz-szobor készült, meg lágy villanykapcsoló, gázóraszámplap-festmény és leveskonzervkép, mint a kor megannyi hiteles közvetítője.

Nem az én korszakom és irányzatom a pop art, sem időben sem alkatilag, de amit szeretek benne az kijózanító gesztusa ami vitán felül áll. Ezzel a példájával messzire szól, és ötven évvel később, a mai művészet magatartásában, gondolkodásában, tárgyakhoz való viszonyában, mint öröklött génállomány van jelen.

Szagrális és banális motívumok, analógia, fikció, antropomorfizálás, alkalmanként barkácsolt jelleg jellemzik munkáimat, melyekben gyakran jelentős - domináns, vagy kizárólagos - szerepet játszanak szövegek, feliratok és címek. Munkáimban a leghétköznapibb gyakran úgy jelenik meg, mint a legkülönösebb - mondtam évekkkel ezelőtt amikor bemutattam tevékenységemet. A kiállítással kapcsolatban azt is mondhatnánk, ez az a terep, ahol a magasztos élet zajlik. A „Nagyon fáj” címet viselő sorozat erről szól. A kiállítás témája, címe kedvemre van.

Károlyi Zsigmond

Képeim, amiket mostanában csinálok, (úgy-
mond) “realista jellegű, figurális munkák”,
amelyek valahol a két hagyományos festé-
szeti műfaj feltételezett határán, a csendélet
és a zsáner között helyezhetők el. Gyer-
mekjátékokat ábrázolnak, a lehető legeggy-
szerűbb elrendezésben. E “lények” lépnek
– alkalmasint színházias jelenetezésben –
egymással interpasszív viszonyba. Életkép-
ként nature morte inkább – genre-jelenet
giccstárgyakból. A lefestett társaság mint-
egy “megelevenedik”... Zavaró tud lenni,
ahogyan “néznek ki a fejükből” bele a sem-
mibe, ahogyan “visszanéznek” az ember-
re... – mert mindőjüknek sajátos karaktere,
tekintete és története van. Az “animációnak”
ez az ambivalenciája izgat, mint festőileg
megoldandó feladat.

Nincs ebben semmi új, láttunk már hasonlót:
Kokoschka egy babát festett az első világ-

háború idején, a velem korú (ötven éves) Ferenczy Károly porcelán-papagájokat... – és lehetne folytatni sokáig, ki mindenki
készített e témakörbe sorolható műveket. Engem kevésbé a művészeti előképek, mint inkább az a szándék vezetett, hogy azáltal
kerüljek közelebb a fiaimhoz, hogy megnézzem közelebbről, s ha lehet alaposan azt, ami az ő világuk, – mint “ready made” adott-
ság –, ezt a gadget-világot, amely észrevétlen, spontán, ajándékozásokból környezetükké halmozódott alig néhány év alatt. Nem
tudom valójában milyen világ ez. Nincsenek előítéleteim és nem gondolok tulajdonképpen semmit sem például Pikachuról, vagy
a nála ki tudja hány generációval idősebb Pittiplatsról – csak “próbálok csalás nélkül szétnézni könnyedén”... Ezért is festem
őket szigorúan “modell után, beállítás alapján” s nem “fejből”, mert a fejemben (ez ügyben biztosan) semmi sincsen. Csak egy
érzés, egy sejtés csupán, hogy itt egy mai mitológia realizálódik, ábrázolódik majd, ha sikerül megtalálnom az adekvát megol-
dást.

Károlyi Zsigmond

BME Gép- és Terméktervező Tanszék

BME hallgatók

...mentes acél
...hulladékgyűjtő.
...plu acél konténer.
...esztétikus acél
...gyűjtő, amelyen
...ül a hulladék
...tényszerbe jut.

Zalavári József formatervező művész Mester tanár, Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Tárgyaink természete

Tárgyaink önálló életet élnek? Hogyan lehetséges ez, hiszen mi hoztuk őket létre! Folyamatosan fejlesztjük őket, egyre jobbak és szebbek lesznek. Egyre kényelmesebb életet biztosítanak számunkra... vagy mégsem? Városaink közlekedésének ellehetetlenülése, a tárgy birtoklásának áráként a törlesztő részletek foglyaivá váló emberek, a szeméthegek, az egészségünket veszélyeztető "szép" tárgyaink érzékelhető káros hatásai kijózaníthatnak-e bennünket?

Miért tervezünk és gyártunk olyan tárgyat, és teremtünk magunknak olyan környezetet, amely fennmaradásunkat ellehetetleníti?

Racionalitás és emóciók, érzelem és értelem között hol az egyensúly? Miközben a felvilágosult, materiális gondolkodásunkra vagyunk

büszkék, döntéseinket leginkább érzelmeink befolyásolják, sőt legtöbb esetben meghatározóak számunkra.

A közelmúlt természeti katasztrófái, gazdasági válságai kikényszerítik a szembenézést, a kérdések feltevését és a sokszor sokkoló válaszokat.

Korunk legfőbb feladata valószínűleg a tárgyaink valódi természetének kiismerése, egy új harmonikus viszony kialakítása az ember, a tárgyai és a természet között. Ily módon talán a saját magunk jobb megismeréséhez is közelebb kerülhetünk.

A design, amely emberi létünk alapvető megnyilvánulási formája, korunkban vált központi témává. A magyar nyelvben formatervezésként jelöljük ezt az alkotó tevékenységet, amely új típusú kapcsolatot teremt a tárgy és a használója között, meghatározza a használat módját, és már a kezdetektől, a tárgy ideájának megszületésekor számol annak közvetlen környezetére, és így az emberre gyakorolt hatásával.

A Műegyetemen immár 15 éve alapított termék és formatervező szak, e tárgyainkban rejülő kettősséget felfedezve kapcsolja össze a mérnök és a művész, a konstruktőr és a formatervező munkáját. Az interdiszciplináris, ökológikus gondolkodás, a mindenkori tudásunk legjavát ötvöző alkotói, tervezői módszer lehet a kiút az egyre szorítóbb válságból.

Végül álljon itt egy megszívlelendő idézet, egy idősebb buddhista japán tervezőtől, Kenji Ekuantól:

"... egyszerű élet. Kevés anyag, magas szintű funkció és szépség. Úgy gondolom, most ez a jó jövőkép."

ESŐ-BEÁLLÓ TERVEZÉSE

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

szellemi tervezés: tervezési feladat: eső-beálló tervezése

m, nem ünnepnapra

Ali vasalója

A Ferenciek tere környékén a hajléktalanok közül az egyik a csendes, kissé félreeső Kammermayer Károly teret választotta magának állandó telephelyül, ott állt rendszeresen, és általában a parkolásnál segített helyet szerezni, vagy alkalmanként hajléktalan lapot árult. A tisztasága szembetűnő és meglepő volt az utcán élők között. Körülbelül másfél éve ismerhettük egymást látásból Alival (Aladárnak hívják), ami először szemkontaktust, néhány forintot, majd rendszeres köszönést és pár szavas, rövid beszélgetéseket jelentett. Feltűnt az ösztönös intelligenciája, eleven észjárása és beszéde választékossága, pedig látszott, hogy nem tanult ember, legalábbis nem iskolában.

Egy csipős novemberi estén hazafelé tartva látom, ott áll a kihalt utcán. Megint pár szó. Most, hogy jön a hideg, hol alszik? kérdezem, mire széttárta a karját és visszakérdezett: Tudna valahol egy jó pincét? Negyed óra múlva visszajövök, várjon meg! mondtam neki.

Negyed óra múlva levittem a házunk pincéjébe, amit már egy lakó sem használt, és rábízam a pince egyik húsz négyzetméteres helyiségét. - Ez az enyém. Itt elalhat, és amennyiben kérdezik, mit keres itt, mondja, hogy megengedtem. Rendben is volt minden. Elmondtam a lakhatás feltételül szabott egyszerű „házirendet”, hogy ne legyen probléma. Másnap felsöpört, én

az aajtájára egy zárat szereltem. Aztán a következő napokban a közeli építkezésről szerzett egy fél vödör meszet, és kimeszelt. Pár hét alatt fokozatosan egy takaros kis lakássá alakult a pincerész. Leterített néhány kidobott szőnyeget, kerített egy ágyat valahonnan. Mivel sokan ismerték már a környéken, ha valamit lecseréltek, a régi holmit általában felkínálták neki: így lett idő-

vel rezsója, hűtőszekrénye, rádiója, mosógépe és később tévéje is. Az évek során aztán lomtanítások idején bútorei között rendre minőségi cseréket csinált.

Néhány évvel ezelőtt egy nyári napon tönkrement a vasalónk. Már harmadik napja nélkülöltük a vasalást, amikor egy reggel leszaladtam friss kenyérért, tejért. Visszafelé jövet szembe jön Ali egy vasalódeszkával és egy

vasalóval, és már messziről kérdezi: - Tanár úr, nincs szükségetek egy vasalóra? - Három napja nem vasalunk, mert tönkrement – mondom. - Használtjátok, nekem van egy másik – így Ali, és átadja a vasalót. Fölmegyek a kenyérrel, tejjel. Feleségem csodálkozik, majd derül rajta honnan került vasaló. Azóta használjuk, ha nincs éppen kiállítva.

Egy ötven év körüli kerékpár

Két dolog miatt érdemel számomra figyelmet ez a banális tárgy: az első a hivatásomhoz köti, a második a gyerekkori emlékeimhez.

Pedagógusként az általános iskolában az 56-os megemlékezés megszervezése minden évben próbára tesz. Egy ideje mécseseket gyűjtünk az emlékfalnál, amit próbálunk úgy elkészíteni, hogy az érzelmeikre hasson, és ne kelljen magyarázkodnunk, ahogy azt a történelemkönyvek és dokumentumfilmek teszik még ma is. A kicsik úgysem érthetik.

Idén az új rajztanárnaknak, aki grafikusművész, ragyogó ötlete támadt. Eredeti fotók felhasználásával montázst készített az emlékfal alapjára, és kiegészítette, élővé, megfoghatóvá tette „korabeli” tárgyakkal: a bakancs, a svájcisapka, a munkásruha és a kopott bőrkabát mellé így került oda egy ötven év körüli férfikerékpár. Ez az a kerékpár. Az installáció megmozgatta a gyerekek fantáziáját, sokan állodogáltak előtte tünődve és elmerülve. Sikerült.

Gyerekkorom hosszú nyári szüneteit egy alföldi kisvárosban, Túrkevényen teltek imádott nagymamámmal, és amit akkor még nem fogtam fel, „mostoha” nagypapámmal. Ő postás volt, és a világ legjobb embere. És micsoda biciklijé volt! Hatalmas kereke és fényes, ölelő kormányja volt, barna, bőrülése alól kikandikált a rugó. Dinamója surrogott a gumihoz súrlódva, amikor erős, nagy ezüstlámpá-

jával világítania kellett. Nagypám minden nap felvette sötétkék egyenruháját, melynek nadrágszárát a bicikliláncok miatt szorosan a lábához csíptette. A fejébe húzta fémgombokkal díszített sapkáját, csilingelt egyet nekem, egyik lábát átemelte hatalmas kerékpárján, fölült a magasba és elindult. Járt a város utcáit, a környező tanyákat. Zuhoghatott eső, tombolhatott vihar, lehetett rekkenő hőség, orkán erejű szél, ő akkor is útra kelt! Akár többször is elindult ugyanoda, különösen, ha sürgős táviratot kellett kivennie. Ilyenkor semmi és senki nem állíthatta meg. Néha magával vitt, és a csomagtartóra tett kispárnára vagy a vázra ültetett. Büszkén mondogatta az embereknek, hogy itt van vele a pesti kis unokája, én meg ropant büszkén türtem, hogy őt mindenki ismeri, várja, szereti és becsüli. Úgy emlékszem, sohasem félttem, ha vele voltam, pedig hányszor megcsúsztunk a latyakos, sáros úton, a járdaszegély melletti biciklikerek vajatokban!

Mindaz erről az ötven év körüli férfikerékpárról idéződött fel bennem, és belém hasított, milyen régen történt. Sok-sok éve elment már, nem is gondoltam rá, pedig ő annyira szeretett. Milyen szép ez a kerékpár!

Részletek a kölcsönadott tárgyakhoz kapcsolódó írásokból

...”Mióta tanítok sok praktikus, olcsó dolgot kellett beszereznem az óráimra. Ezek közé tartoznak a műanyag evőeszközök. Műanyag kés, villa, kanál, pohár, tányér és szívószál mindig található nálam a szekrényben, az ecsetek és temperák mellett. Először akkor vettem ilyen eszközöket, amikor a tanítványaimmal egy kis bulival zártuk a tanévet”...

Balázs Krisztina

...”Az első korcsolyám, szeretem, mert „barbis” színe van. Több évig használtam, a kezdeti lépésektől az önálló haladásig”...

Bálint Alexandra Csenge

...”Ezt a csörgőt még a szigethalmi piacon kaptam. ... Nagyon hangos, és ha valaki idegesít, akkor visszaidegesítem a csörgővel. Anyukám nem szereti, ha ezzel játszom, mert zavarja őt”...

Buzogány Jácint

...”Ezt a remekbeszabott, sárga műanyagdarabot ajándékba kaptam névnapomra, életem legrégebbi barátnőjétől... Ráakadtak, és állításuk szerint, azonnal én jutottam eszükbe. Ez némi információt ad rólam, és a hasznavehetetlen tárgyak iránti olthatatlan vonzalmamról... Ez engem gyermekkorom imádnivaló műanyag kacsáira emlékeztetett... imádom ezt az élénksárga színben pompázó, semmirevaló kacsarádiót”...

Fazekas Ildikó

...”Igaz, hogy nem ez a kedvenc tárgyam, de az állat, a tengerimalacom, nagyon fontos volt a számomra. Ezért az egyik tárgyát, az itatóját megtartottam. Kicsit használt, de nagyon fontos, és mindig rá emlékeztet. Egy boldog emlék!” ...

Fogl Petra

...”Már mindenki találkozhatott ezzel a tárgyal, de az én helyeztem mégis különlegesebb. Ezt a tárgyat kakaóhoz kaptam már vagy öt éve. Amikor negyedikes voltam, akkor használtam tolltartóként”...

Laki Fruzi

...” A tolltartóm lila színű és egy pillangó van rajta. Amikor órán unatkoztam, mindig rajzoltam rá. Most már egy halom rajz van rajta. Mivel én nagyon sok mindent használok naponta, így több mint ötven különféle dolgot tuszkoltam bele, így szerencsétlen tolltartóm szétszakadt. Ezért most már újat használok, de mivel szerettem, így még most is megvan. És meg is lesz”...

Gyulai Rebeka

...”A pogácsaszagató nevében benne van a funkciója. Hozzánk több mint hatvan éve került. A kisemberek és eszközök mentalitása alapján sok és fontos munkára készült. Anyám hamar nyugdíjazta, túl kicsi volt, ezért inkább vékony üvegpoharat használt a pogácsaszagatáshoz. Most boldog, mivel mégis bemutatják”...

Hricsovinyi István

...”Ezt a fésűt még 5-6 évesen kaptam. Már sokszor elvesztettem, de mindig előkerült. A táborokba mindig ezt vittem. Sok kis történet fűződik hozzá. Egyszer például egy gumit szakítottam el vele, a fogai közé nyomorgattam és beakadt valamibe, a guminak annyi lett. És egyszer úgy rácsaptam a mérgemben a combomra, hogy napokig fésű alakú piros folttal a combomon járkáltam. Nem annyira szeretem benne azt, hogy tépi a haját”...

Hunyadi Helga

...”Azért a fokhagymanyomó a kedvenc tárgyam, mert hasznos, és sok mindenre lehet használni. Én főleg cukortörésre szoktam használni. Ha főzünk, akkor is kihagyhatatlan, hogy ne nyúljak hozzá, és ne hülyéskedjek vele. Olyan sima és cuki formája van, és lyukacsos, ezüstszínű”...

Kiss Alexandra

...”Ez a kis csiszolt edény az első próbálkozásom! Banális tárgy ugyan, de az ajándékkal édesanyámnak örömet szereztem, mert kezem munkáját őrzi. Halála után visszakérült e tálacska hozzám. Nincs is sokkal több csiszolt tárgy a birtokomban”...

Faragó Laura

Részletek a kölcsönadott tárgyakhoz kapcsolódó írásokból

...”A plüss kiskutyát egy éves koromban kaptam, sokat tudna mesélni Rólam. Olyan, mint egy igazi kutya”...

Nguyen Veronika

...”A Mekiből kaptam (ez volt ebből a fajtából a legelső). Két lilánk és egy zöldünk van, de nekem a lila a kedvencem. Nagyon szeretek ebből inni... Azért is szeretem, mert olyan fura, vicces és szép a formája”...

Szekeres Ágota

...”A tolltartómat 6 évesen kaptam a névnapomra... Sokszor leejtettem, de mindig megőrzöm. Az tetszik benne a legjobban, hogy van rajta egy mikiegér és egy kutya”...

Szentmártoni Anna

...”Általános iskolai szakkörön készítette a fiam ezt az Aranyanya – anyacsavart, egy anyák napjára. Szeretem, amióta megkaptam, kint van a könyvespolcomon. A fiam idén november 8-án töltötte be a 25. életévét. A jelenlegi, a harmadik lakás, ahol az anya-csavarom ékesíti a polcomat”...

Szilágyi Mária

...”bár ez a fecskendő számomra jelentéktelen, egy kaktusz életében egyáltalán nem az. A kaktuszt egy iskolai vásáron vettem. Az árustól megkérdeztem, milyen gyakran kell öntözni. Eleinte nem tudtam mivel öntözzem. Egy hónappal később természetismeret órán egy kísérlethez a tanárunk hozott be néhány fecskendőt. Óra után azt mondta, megtarthatjuk őket. Amikor hazavittem, rájöttem, hogy tökéletes a kaktusz öntözésére”...

Tamás Noémi

...”Mióta az eszem tudom, óra- és napszemüveg-buzi vagyok. Ezekből évente minimum hármat, maximum nem tudom mennyit fogyasztok, anyagi helyzetemtől és hangulatomtól függően... Szeretem őket alkalomtól, évszaktól, hangulattól függően változtatni. Aztán úgyis devalválódnak. Ennyi”...

V. B.

...”Imádom ezt a botot. Ahány halat azóta én ezzel megfogtam!... Az igazi horgászélmény ilyen klasszikus bottal teljes. Ha már használaton kívül lesz, akkor is megtartom, és öregkoromban ezt használom majd görbebot helyett”...

Varga Kriszta

...”Én minden babát imádom, legyen az régi, gyári, rongy vagy porcelán. Gyermekkoromban három babám volt, és irigyeltem azokat a gyerekeket, akiknek több volt. Felnőtt koromra mániámmá vált a gyűjtés. Így a sors úgy akarta, hogy mindig az utamba akadjon egy-egy baba, és akik ezt tudják, azok hozzák a babákat, hol épségben, hol rokkantan”...

Végh Edit

...”Jöhet a család lakomázni, de az ételes dobozba is gyakran kerül elvitelre”...

Födő Sándorné

...”Egy tárgy, ami nélkül még nem is olyan régen, remekül megvoltam. Mára szinte nélkülözhetetlenné vált”...

Erdei Éva

...”Ezek a dobverők az én mindennapi használati tárgyaim, melyek általában nem élnek tovább néhány hétnél. Négy éve dobozok, ezalatt egy kisebb erdőt irtottam már ki”...

Weber Christopher

...”Az én tárgyam egy kötélrészlet. Lehet szimbolikus, de lehet valóságos is. Életem körülveszik a kötelek: átkötözni, rögzíteni, talmit valóságossá kötni, mulandót időtől oldani. Időnként eltávoznak köteleim, aztán visszatérnek egy-egy rejtett szatyorból, a kocsi aljáról, Mikulás zsákból, innen-onnan. Régi kötelelességeim, kötelező feladataim, vagy olyanok, amivel éppen tartozzak. Valakihez és valakinek. Azért kellene kötelek, hogy a világhoz odakössem magam”...

Körömi Gábor

Részletek a kölcsönadott tárgyakhoz kapcsolódó írásokból

...”A gumilabdám nagyon régóta megvan, de lehet, hogy nem látszik rajta. Van rajta kék szín, ezért szerettem bele. Akárhova mentem, mindig velem volt. Ha nem volt velem, nem volt szerencsém. Ha velem volt, mindig szerencsét hozott”...

Urbán Laura

...”Szeretek kézimunkázni, kötni, horgolni, első munkám 13 éves koromban készítettem: három sarkos kendőt kötöttem. Később még zoknit és kesztyűt is, öt túvel...

Paksai Gizella

...”A férfiember nélkülözhetetlen tárgya: bicska, azaz a túlélő eszköz”...

Erdei Jenő

...”Életem során nagyon sokszor használtam ezeket a mindennapi szerszámokat... Otthon a házban és a ház körül számtalan dolog őrzi ezeknek az eszközöknek a nyomát”...

Péter Sándor

...”- Maga szerint ez egy Stradivári?” – kérdezte. – Jó esetben ér annyit, mint a felhasznált anyag. Egyébként valószínűleg a Monarchia utolsó évtizedeiből való cseh hamisítvány. Akkoriban ők foglalkoztak ilyesmivel. Van benne egy 1918-as javító cetli. Na az a legértékesebb! Mert egy neves soproni hangszerész írta alá! - fejezte be a hangszer alázását az öregúr.

Én meg hazatértem búsan, a hegedű meg azóta is a polcon porosodik”...

H. Tamás

...”A fülét vesztő bögréből az íróasztalomon toll- és ceruzatartó alkalmatlóság lett. Viszont utódaimtól megkövetelem, hogy a sokat szenvedett bögrét a koporsóban tegyék mellém. Ha ott fönn nem is fogok írni (vagy ha igen, csupán az angyalok szárnyára), újra kávé bögrének fogom használni balladai edényemet”...

Szakolczay Lajos

...”Pici, tükrös, praktikus. És nem utolsó sorban emlék, mivel ajándékba kaptam egy nagyon kedves spanyol családtól, akiknél diákcserén voltam. Lehet, hogy Marilyn Monroe-t már kicsit unalmasnak tartjuk, hiszen még mindig ott pózol tucatsni táskán, pólón és egyéb pipere holmikon, de azt gondolom, szeretnék én így „kinézni” 83 év után”...

P. Réka

...”Aztán később megszerettem, mert ezzel a ceruzával tudok a legszebben írni, ami például építészettörténet órán fontos. Sok ábrázoló geometria, épületszerkezettan, építészet alapjai rajz készült ezzel a ceruzával, sok jó, és nem olyan jó érdemjegyért dolgoztam vele. Sok álmatlan éjszakánk volt együtt, és most egy ideje nem volt időm hegyet venni bele ezért pihen – most ezen a kiállításon – de ez is csak egy közös élményünk lesz”...

Kovács János

...”Ezt a cipőt nagyon szeretem. A szüleimtől kaptam. Nem ünnepnapra. Szerettem a piros színt, ezért piros”...

Nagy Réka

...”Ezt a dobozt akkor kaptam, amikor a lábam kibicsaklott és begipszelték. Tele volt süttel, és nagyon felvidított”...

Molnár Tünde

...”Ezeket a hétköznapi sütőformákat szinte minden héten használom, mert nagyon szeretek sütni, főzni. Különösen akkor, ha tudom, hogy jönnek az unokáim, és ők nagyon szeretik az én süteményeimet”...

Péter Erzsébet

...”Az Útitárs fényképezőgép az 1950-es évek terméke. Az első magyar bakelit gép. A Pajtás gép elődje, amit mindenki meg tudott venni olcsósága miatt. Szinte tönkretelhetetlen, így a fiatalok kedvence volt. Jó fényviszonyok mellett tökéletes fénykép elkészítésére volt alkalmas”...

Végh Péter

BME Gép- és Terméktervező Tanszék hallgatói

BOROS JUDIT ZITA
BOROSS JUDIT
DÉCSI JULIANNA
GAÁL NOÉMI

GYÖRGYI KORNÉL
KAPÓCS TAMÁS
KOVÁCS PÉTER
MADÁR ADÉL

MÁRKUS ALEXANDRA
MASZKÁLY ANDREA
NÉMETH DÓRA
RUDNAI KLÁRA

SOMOGYVÁRI MÓNICA
VAS TÜNDE
VASS ANETT

A tárgyakat és történeteket kölcsönadták

BALÁZS KRISZTINA
BÁLINT ALEXANDRA CSENGE
BUZOGÁNYA JÁCINT
CSERI ÁRON ZOLTÁN
CSÖREGH ÉVA
ERDEI ÉVA
ERDEI JENŐ
FARAGÓ LAURA
FARKASDI EZSÉBET
FAZEKAS ILDIKÓ
FOGL PETRA
FÖDŐ SÁNDORNÉ
FRAZON ZSÓFIA
GEISBÜHL TÜNDE
GERBER PÁL

GYULAI REBEKA
HALÁSZ MÁRIA
HEGYES FERENC
HRICSOVINYI ISTVÁN
HRICSOVINYI TAMÁS
HUNYADI HELGA
IMRE ADRIENN
KISS ALEXANDRA
KISS REGINA
KORITÁR HENRIETT
KOVÁCS JÁNOS
KOVÁCSNÉ BENDE MÁRTA
KÖRMENDY MARIANNA
KÖRÖMI GÁBOR
KVASZNAY GULYÁS MARGIT

KVASZNAY PÉTER
LAKI FRUZZSINA
MAJOR EDIT
MOLNÁR EMÍLIA
MOLNÁR LILI
MOLNÁR TÜNDE
NAGY RÉKA
NGUYEN VERONIKA
PAKSAI GIZELLA
PATAKI PETRA
PÉTER SÁNDOR
PÉTER SÁNDORNÉ
PÖRNEKI RÉKA
ROMÁN MÁRIA
SETÉNY GYÖNGYI

SZAKOLCZAY LAJOS
SZÁZDI ANTAL
SZEKERES ÁGOTA
SZENTMÁRTONI ANNA
SZILÁGYI MÁRIA
TAMÁS NOÉMI
URBÁN LAURA
VARGA KRISZTINA
VÉGH EDIT
VÉGH PÉTER
VIRÁG BEÁTA
VIRGA VERONIKA
WEBER CHRISTOPHER

ánális banális banális banális banális banális BAN

Banális 2009

Kiadó: IsoArt Alapítvány

Felelős: Geisbühl Tünde

Grafika: Varga Krisztina

Nyomda: Mester Nyomda

ISBN 978-963-88702-1-6

9 789638 870216

banális banális banális banális banális banális banális

banális

Csepel Galéria 2009